

Д-р. Лилия Стоянова

15.09.2004 год.

В памет на децата,загинали в река Лим и Беслан!

Отново е 15 –ти!

Днес е денят на децата! И на тебе, учителю! Със септември започват и свършват годините и така отново и отново тече животът около нас – с летните отпуски и суетнята около тях – учениците!

Бавно се връщам към онзи 15 на 1995 год. – озарен от спомените ми като едно приказно начало, в което още всичко ми предстоеше. И така до днес, за да разбера, че не са изминали напразно годините ми.

Тогаваш гласът ми звучеше бодър, щастлив, а звездите в очите искряха. И така до днес – пишех слово след слово, за да радвам децата и усмивка да давам на всички повярвали в мен.

Днес ми е трудно – по-трудно не ми е било. Вече дни наред коварни кръстопътища ме разкъсват наляво, надясно, защото с мойто слово започва денят.

То – словото, трябва да вдъхне надеждата, да погали душата на другия, защото ти се е доверил.

Днес ми е трудно – по-трудно не ми е било, защото виждам, че щастието и нещастията се редуват като сезоните, като деня и нощта, като слънцето и луната, като горещия август, а след него – септември.

Започна септември – с надежда да бъде щастлив – с детски смях и безгрижно политнали птици.

Но понякога големите надежди – носят голямо разочарование.

Не може със сълзи да се посреща радостта, а с усмивка – чуждото нещастие.

Затова ми е трудно. По-трудно не ми е било.

Още не пресъхнали са сълзите от Лим – черната, коварната, тъжната, невярната река. Тя отнесе радостта и усмивката на детската душа!

Тя преля от сълзи, а земята опустя – няма ги децата в Лим – няма ги дванадесет деца!

Още не пресъхнали- и ето го – Беслан!

Черен вик раздра цялата Земя!

Боже ,ако можех да ги спра!

Тази наказ Божия – терористи и неволи!

Боже, ако можех да ги спра!

Нямаше да има сълзи, нямаше да има кръв!

Само ако можех да ги спра!

Този пръв учебен ден щеше да е пълен само с хризантеми, само с цветя.
Боже ако можех да ги спра!
Щеше да е хубав – с грейнали лица, с хиляди деца!
Децата на планетата!
Децата на Земята ни!
Децата на Вселената!
Няма човек със съвест, който не би дал всичко, за да спаси децата си.
Не съществува такова морално оправдание, което би могло да се подиграе
с красивите пориви на свободното сърце.
Не могат да се наредят стъкълцата в калейдоскопа на щастието, ако липсва
дори само едно – наречено живот.
Животът на децата ни!
Той е смисълът на нашето съществуване.
Идва възраст, в която или нещастията намаляват, или човекът започва да
свиква с тях. С едно само не можеш да свикнеш.
С нещастieto на детето ти.
Децата на планетата!
Децата на Земята ни!
Децата на Вселената!
Ето ви!
С вас, мили мои – утрото се ражда.
И слънцето изгрява зарад вас,
С вас, мили мои, ученици,
Приижда на земята радостта.
Светът за мен ще стане базразличен,
Ако не влизам всяка утрин в клас,
Ако не чувам как звънецът бие,
Ако не бързам, за да бъда с вас,
Ако не чувам гласовете мили,
И звънкия ви бодър смях,
Ако не виждам как растете вие,
Ако ви няма тук при нас.
С вас днес към изгрева ще тръгна
Виж, утрото отново ви събра,
С вас ще пея, ще успея да живея
с мисълта, че животът е прекрасен само с Вас, деца!
Децата на Планетата!
Децата на Земята ни!
Децата на Вселената!
Повярвайте ни – ще ви пазим и ще бдим над вас, защото ви обичаме!
Защото сте при нас!
Добри дошли! Добре дошли!

Да почетем с едноминутно мълчание паметта на загиналите деца в река Лим и Беслан.

СКЪПИ АБИТУРИЕНТИ,

В днешният ден искам да Ви подаря най-хубавите си думи, да Ви изразя най-искрените си пожелания, да Ви изпратя с най-човешкото: “На добър път!”

В учебната година за мен има два най-вълнуващи празника. Единият е свързан с прохладната септемврийска утрин, в която посрещаме малките първокласници и им пожелаваме “Добре дошли!” Другият е свързан с майското ухане на розите, със нотки на тъга, но и на гордост, с проронени сълзи по нещо безвъзвратно отлетяло, за дните на отминалото безгрижно детство.

В съзнанието на всеки българин за цял живот остават свидните стихове: “Върви народе възродени, към светли бъднини върви” и всеки от

нас с умиление се връща към своето детство, към своите учители, към последните си дни, прекарани в любимото училище.

Пред прага на големия славянски празник – 24 май, всяка година тръпнем в очакване на ритуала за изпращане на поредния випуск абитуриенти, които месеци след това ще укрепват авторитета на VII СОУ с постигнатите успехи.

Скъпи деца, преди да си стиснем ръцете за раздяла бих искала да Ви пожелаю от сърце безоблачно бъдеще, успехи и целувки, здраве и лично щастие, много човечност, свобода и волност-

Довиждане, любимци мои! Вървете. И нека да личи след вас следа. Но спирайте ръка да подадете, когато срещнете другар в беда. Довиждане. Пътеката ви чака. Напред крачете в тъмнина дори. А всеки може да надникне в мрака със воля и приятели добри. На добър път! Обичам Ви!

На всички учители и ученици от VII СОУ пожелавам честит празник и много успехи!

15.09.1996/97 год.

По стара традиция в септемврийското утро нашето училище широко разтваря вратите си и разлюлява сладкогласо звънче.

В септемврийското утро се разтварят вратите на хиляди училища и екват гласовете на хиляди звънчета.

През септември въздухът изстива

Първи тръгват птиците по навик

С блясък чист върху крилете здрави.

С дъх на лесове и зрели ниви .

Тежко лист тополата откъсва

Първата сълза, че се съблича.

Планината шапка бяла тръсва

От върха ѝ облаче наднича.
Нещо се променя ненадейно
Празнични се втурват нашите стъпки
Към училището, гдето с чисти тръпки
Личицата ей сега ще грейнат
Не зная, има ли по-хубав ден в годината от този, в който всички се събират
заедно
Заедно, за да започнат едно ново начало, по-добро, по-чисто, по-ведро от
миналото.
Всички заедно – ученици, учители, родители
Така, както се събира едно голямо семейство на един голям род.
Добре дошли, скъпи деца, добре дошли, скъпи колеги, добре дошли
уважаеми родители и гости на нашия най-светъл празник – откриването на
новата 1996-97 год.
Пак в едно слънчево септемврийско утро, но вече отминало, аз поздравих
малкото първолаче и му пожелах да не пълни очички със сълзи, че вече
пуска ръката на мама, защото тук го чака друга нежна и сигурна ръка –
ръката на неговата първа учителка
Днес му пожелавам – усмихни се, мило дете! Добре дошло, в твоя нов дом,
в твоето мило училище. Не гледай плахо училищния праг. Тук ние заедно с
теб с трепет и вълнение, с усмивки и песни, ще поемем по трудния, то така
теглещ, така привлекателен път към знанието
Ще плуваме към нови, необятни хоризонти, на доброто, на красивото, на
новото.
По какво познавате скъпи майки, че децата ви вече са пораснали и е време
да поемат към училище? По това, че рокличките им окъсяват , че обувките
им стават малки и петичките се подават навън. А по какво познавате вие,
мили деца, че вече сте пораснали . По това, че вече нямате нужда от стола,
за да стигнете буркана със сладкото или по това, че можете да запомните
дълги, дълги приказки
Тук ви чака именно това – да осъзнаете, че вече сте пораснали, да погалите
с умиление своите кукли, защото те ще останат у дома, а тук всеки ще реди
буквички като мъниста в своята тетрадка чиста.
Един хубав ден всеки от нас прави своята равностметка и в него започват да
напират мислите:
Не помня как съм се научил да пиша буквите, да броя числата, да чета.
Нямам спомени за нито един учебник или тетрадка, за нито едно класно
или домашно упражнение. Но в замяна на това както нищо друго на света е
жива пред мен усмивката на моята любима учителка. Усмивка, която се
излъчваше от цялото ѝ лице.

15.09.1998 год.

По стара традиция в септемврийското утро нашето училище широко разтваря вратите си и разлюлява сладкогласно звънче. В септемврийското утро се разтварят вратите на хиляди училища и екват гласовете на хиляди звънчета. През септември въздухът изстива, Първи тръгват птиците по навик С блясък чист върху крилете здрави С дъх на лесове и зрели ниви. Нещо се променя ненадейно. Празнични се втурват нашите стъпки Към училището, гдето с чисти тръпки Личицата ей сега ще грейнат.

Не зная ли по-хубав ден в годината от този, в който всички се събират заедно

Заедно, за да започнат едно ново начало, по-добро, по-чисто, по-ведро от миналото.

Всички заедно – ученици, учители и родители

Така, както се събира едно голямо семейство на един голям род.

Вече четвърт век този голям род стъкълце по стъкълце калейдоскопа на историята на едно голямо и престижно училище.

Необикновена е годината 1998 за целия този голям род. Потомък на историята ни отвежда 25 години назад, когато пак в едно слънчево септемврийско утро за първи път е отворило вратите си нашето мило 7 училище.

Днес може би сред присъстващите тук родители и учители някой с умиление ще си спомни детските години в този прекрасен двор и със скрита тъга, с умиление, но и с радост ще затаи спомена за отминалите дни. Побелели коси , уморени ръце, овлажнени очи ще се върнат в годините, за да си спомнят колко много малки първолачета са посрещнали. И пак по традиция в днешния ден аз ще се обърна първо към малкото първокласниче.

Необикновен е денят 15.09. за всяко от тях, необикновен, защото е първи.

А всяко първо е красиво – първа песен, първи смях, ала няма по-красиво от детето в първи клас.

Всяка година в своето приветствие се обръщам първо към Вас,мили първокласници, за да ви кажа “Добре дошли в VII СОУ, добре дошли в своя нов дом, бял и красив, величествен и просторен.

Добре дошли сред нас ръководство и учители, ученици и родители.

Тук ние заедно с вас с трепет и вълнение, с усмивка и песни ще поемем по трудния, но така теглещ , така привлекателен път към знанието. Ще плуваме към нови, необятни хоризонти на доброто, на красивото, на новото.

Скъпи ученици, всяка ние с Вас правим своята равностметка и във всеки от нас започват да напират мислите : Не помня как съм се научил да пиша буквите , да броя числата , да чета. Нямам спомен за нито един учебник или тетрадка, за нито едно класно или домашно упражнение. Но в замяна на това, както нищо друго на света е жива пред мене усмивката на моята любима учителка.

Тази усмивка днес отново е сред Вас, скъпи деца, тя се излъчва от лицата на Вашите учители, за да Ви стопли и окрили. Във вашите спомени , това е усмивката на една мъдра жена, с чисти и благородни черти. Тя говори и всяка нейна дума идва от вълшебния свят на детството.

Дарете я с цвете, то както нищо друго на света е голямата отплата за неизказаната с думи обич. Добре дошли на всички учители.

Скъпи родители, обичайте и пазете децата си, повярвайте им и бъдете техни приятели.

Скъпи колеги, грижете се за тях като за свои собствени деца, защото само така можем да постигнем едничката си цел – да редим калейдоскопа на VII СОУ всички заедно и той да става все по-красив и по-красив, макар и винаги различен. Защото и най-малкото невнимание може да го счупи. А стъклото е като детската душа, лесно ранима и трудно поправима.

Скъпи родители, винаги завършвам поздрава си към всички присъстващи с приветствие към Вас, та нали Вие ни избрахте, та нали Вие ни гласувахте доверие. Благодарим Ви от сърце.

Спокойна съм и мога да твърдя, че колективът, който сме избрали е наистина един от най-добрите. Доказаната школа на VII СОУ жъне година след година все по-богатите плодове на своя труд.

Но .. вече

Свърши като филм доброто лято

И ненадейно тръгна си от тук,

Тъй като тръгват ято подир ято,

И птиците – да дирят своя юг.

Обгорели, весели и здрави,

Връщат се при нас и наште птички

Волни и щастливи да прекрачат училищния дом.

Нека ги посрещнем с топлото “Добре дошли!”

КОЛЕДНО ТЪРЖЕСТВО

Уважаеми гости, скъпи колеги, скъпи ученици, безкрайно съм развълнувана от всички мили поздравии отправени днес към нас, от букета от песни и танци, той който успя да съчетае голямата любов от любовта към бога до любовта към хората, стопли нашите сърца и запали искрицата на коледното настроение, като нека се надяваме – ще прерасне в буен огън. Благодарим Ви , мили деца, благодарим Ви от сърце.

На всички присъстващи тук, аз искам да напомня , че днес е Игнажден.

Това е денят по който се съди от хората, които дойдат в дома ни, каква ще бъде годината. Днес в нашия дом имаме щастието, скъпи гости да бъдат зам.-кметът на Бл-град – г-н Асийски. Вие г-н Асийски пръв влязохте в нашия дом и ние Ви благодарим. Във ваше лице ние ще храним надежда за по-добро, по-спокойно и по-мъдро ръководство на нашите управляващи.

Скъп наш гост е и г-жа Златанова- директор ДСК Благоевград. Нека вашето присъствие г-жа Златанова ни даде надеждата следващата година да е по-богата от тази, която си отива и дано поне за VII тя не бъде безпарична.

Благодарим на г-жа Вера Върчкова – представител на УН, затова, че днес е тук. Благодарим и на г-жа Любенова, че също е сред нас , защото към тях ще отправим надеждата за здраве.

Благодарим на г-н Гатев и на г-н Бозалъков, на г-н Янчеви на г-н Поповски, че също са сред нас, защото приемайки клуб “Арион” и тези личности с богато сърцев нашия дом ние ще приемем присъствието на целия букет от елит, финес, престиж. Нека той раздвижи духа на всички наши ученици и учители.

И накрая бих искала да изкажа специално благодаря на Ани Златкова – наш родител, представител на АУБ и на всички вас, скъпи колеги, към които отправяме надеждата за наука и знание, за много мъдрост и благоприличие в нашия скъп дом – VII СОУ.

А сега е ред на коледния късмет, нека и ние разчупим нашия бъдник и да видим кой ще отнесе късмета.

1 ноември – Ден на народните будители

Има хора и човешки дела, за които се говори и пише много трудно. Не само защото трябва да се представи голямото и значимото, създадено от тях и оставено за поколенията, а и заради факта, че част от тези хора се превръщат в тип идоли за определени категории, пък и за цели поколения. Има народи с различни празници – на благодарността, на прошката, на независимостта, на семейството, на труда, на свободата, на значими исторически събития, но като че ли няма народ, които да чества на определен ден от годината своите будители. Докато на Кирило-Методиевия празник отбелязваме деня на просветата, науката и азбуката, на 1 ноември славим тези, които ни будеха с огнено слово и със самопожертвователно дело от петвековен смъртоносен сън, когато рискувахме да изчезнем като народност от лицето на земята, когато имаме

реална опасност да станем гърци или турци, когато можеше да изчезне и нашият звучен и красив език, за да не остане и спомен от нас.

Някъде в световната история щеше да се споменава, че е имало български народ със своя могъща държава с мъдри царе и славно минало, но той не е издържал на столетните жестоки изпитания и е изчезнал от лицето на Европа.

Но в гъстия мрак на робството се е появил един титан на духа в образа на скромния Отец Паисий, които откри простия и неосъзнат български народ страницата от миналото и издигна пророчески глас, за да го събуди от летаргическия робски сън, да получи той необходимото самочувствие и национална гордост, да проумее, че лесно ще се претопи и изгуби, ако не цени своя език и своето достойно минало, заради което има основание да се стреми към също такава достойно бъдеще.

Днес за всеки българин звучат неговите думи “О, неразумни юроде, поради что се срамиш да се наречеш болгарин и не четеш и не говориш на своя език? Или българите не са имали царство и държава? От целия славянски род първо те са се нарекли царе и най-много земя те са владели.” До името на Паисий се нареждат тези на Софроний, на Неофит Рилски, Константин Фотинов, Петър Берон, братя Миладинови, Г.С.Раковски, Любен Каравелов, Хр.Ботев и много други бележите българи.

Самата дума “БУДИТЕЛ” не означава просто “просветител” Тя има значение на борец на пробуждане от вековен, робски сън, от мрака на невежеството, от примирението с потисничеството, от опасността да изгасне народното самосъзнание. Тази дума разширява своя дълбок смисъл, за да вмества значенията и на радетел за народни правдини и просвета, за всестранен напредък на род и родина.

За туй ние славим и ще славим народните будители за да е жива българщината, тоест во веки веков!

21.V. 1999 г.

На този ден с уханье на рози,
На този ден със вяра окрилен,
Глава прекланям пред косите бели
И творческия дух с усмивки озарен.

Какво да ти кажа на този ден, скъпи учителю? Какво да ти кажа на най-скъпия и най-български празник за тебе – 24 май

Каквото и да кажа – малко ще да е. Все няма да стига, защото делото ти е голямо.

Голямо защото ти отваряш светлината на кирилицата за поколения българи, ти създаваш, ти градиш духовни ценности, знания, самосъзнание.

Ти си този, който ни учиш да сричаме, ти си този, който ни учиш да мислим, ти си този който ни учиш да гледаме, да гледаме и да виждаме, с големи и умни очи. И те помним довеки, докато и нашите коси побелеят, докато нашите глави помъд्रेят и бразди от умора нашарят лицата ни. А ти си все така неуморим, все така въодушевен, все така мъдър и Поучителен.

Ти си най-истинският и най-непринуденият. Затова ти дължим и най-истинските, най-простичките, но и най-човешки думи – скромното благодарим и дълбокият поклон пред всеотдайния труд и благородна мисия.

На Вас, деца, какво да кажа – това, което съм го казвала и винаги учете и знайте, че единствено духът на знанието крепи човека до последния му час. Бъдете здрави, весели, щастливи.

Обичайте своето училище и тези, които се оставили своята диря в него – вашите учители.

А за Вас, скъпи абитуриенти, малко думи ми остават, защото при раздяла те най-трудно се изказват, засядат като камък в гърлото и колкото и да са малко искаш всичко с тях да кажеш. Днес думите биха били по-отегчителни и затова – нека остане споменът – споменът за едно истинско училище, за безгрижни и щастливи ученически години – най-чистите, най-святите, най-влюбените и никога не връщащи се.

Всяка година по традиция изпращам абитуриентите с по едно стихотворение за раздяла. Дали ще е раздяла, или ще е сбогуване – то все е за този последен ден във който ще се разделим.

Сбогуване!

15.09.2000 г

Отново за учебната година

Разкри училището днес врати.

Звъни звънец из цялата родина –

В села и градове, навред кънти.

Изпълнен с този екот многогласен

От септемврийско слънце озарен,

Начало на живота ми прекрасен –

Как радостен си, пръв учебен ден!

С тези думи започваме една нова учебна година

Объркани и противоречиви са чувствата

На всеки от нас през този ден от учебната година,

който наричаме първи.

Сякаш всичко започва и свършва с него

15 септември.

Та нали всеки от нас дете или възрастен е истински свързан с него през целия си живот.

Днес ние, хилядите ученици и учители, устремени от сладкогласия звън на звънчето се отправяме с радост към него – любимото училище. Защото Тук са приятелите, тук са колегите, тук е трепетът от първото приятелство, тук е споменът от мило лице, тук е мъкмата и болката, но и радостта, че тя ще отлети. Тук е нашият живот. А животът в VII СОУ винаги е бил различен от този в другите училища.

Защото тук са най-добрите ученици, възпитавани от най-добрите учители, доказали се в годините.

Мили деца, насъбрали лъчите и солта от морските вълни, свежият лъх от сенчестите ни балкани, зная, че на всеки 15.09. вие се разделяте с безгрижието на така желаната от вас ваканция. Зная обаче, че у много от вас тръпне желанието за новите хоризонти на науката, за дълбините на знанието, където ще ви поведат вашите учители.

Учител! Това име звучи гордо. Ние всички го свързваме с най-светлото у човека – честно сърце, честни мисли и дела.

В този хубав септемврийски ден, вашите учители, отново ще ви прегърнат и ще ви посрещнат с топлите думи:” Добре дошли, мили деца. Обсипани с цветя те отново ще усетят, че Вие просто сте им липсвали, а всяко цвете ще бъде гаранция за неизказаната с думи обич.

Мили първокласничета,

Днес е вашият най-вълнуващ ден в целия Ви ученически живот.

Днес мама и баба, тате и дядо, кака и батко, ще си спомнят на празничната трапеза за нея – своята първа учителка и вероятно ще кажат: Тя беше мъдра жена с чисти и благородни черти. Движенията на ръцете ѝ бяха невидими, което означава, че са били единствени. Днес, скъпи деца, вие ще започнете началото с нея - единствената, святата, първата учителка. Обичайте я, слушайте я, щадете я. Защото знайте, макар и малко строга, тя винаги ще ви обича, тя винаги ще бди над вас.

Всяка година по традиция обръщам своя поздрав първо към вас, мили първокласници, за да ви кажа добре дошли в своя нов дом – бял, красив, величествен и просторен.

Добре дошли сред нас – ръководство и учители, ученици и родители на VII СОУ

Дарете своите учители с цвете за обич, с усмивка за отплата, с топла дума за голямата грижа. Поемете заедно по трудния път на знанието, защото само заедно можем да стигнем до него – успехът.

Добре дошли, скъпи колеги. Трудете се с обич за децата. Тя никога не ви е липсвала така, както не ви е липсвал професионализъм, благодарение на който жънем своите успехи и градим авторитетът на училището.

И винаги завършван с поздрав към вас, скъпи родители, и със сърдечното благодаря, затова, че ни се доверихте, затова, че поверихте на нас най-скъпото в живота си – вашите деца. Бъдете до нас, търсете ни, помагайте ни, за да е спорна и честита новата учебна година.

Честит празник и добре дошли!

17.09.2001 год.

ВЯРА , НАДЕЖДА , ЛЮБОВ !

С вяра пропуква се утрото. **Вяра** в доброто, красивото, светлото.
С **надежда** започваме новото. Новото начало за по-добро бъдеще, за благополучие, за нови успехи. С **любов** посрещаме децата си! Вижте ги, много са. Затова и любовта ни е голяма, защото без любов няма здраво семейство, а нашето семейство в 7 СОУ доказва, че може да съществува, затова, че вярваме в децата си, че се надяваме да жънат големи успехи и съхранихме 28 години любовта си към тях.

**Честита нова учебна година уважаеми колеги, ученици и родители!
Честит празник Вяра, Надежда и Любов!**

В хубав ден в септемврийското утро идва началото,но
отново се питаме:

-Къде са птиците?На юг ли да ги търсим?

- Къде са вълните и бриза, и соления вкус на морето? Далече. И чакат ни пак , но през другото лято.

- Къде са усмивките? И звънкия глас на децата?

Тук са! И ние ги очакваме, за да ги прегърнем, за да ги посрещнем и да им кажем пак – Добре дошли!

Малки първокласници, Вие немирници, с пръсти вплетени в слънцето,
добре дошли!

Очаква Ви училищната стая и в нея – сладкогласния звънец.

Очакват Ви учителите строги, поклон пред всеотдайния им труд.

Очакват Ви учение и мъдрост, но само с тях твори се вечността.

Скъпи ученици, като ято птици днес изпълнихте училищния двор.

Скъпи учители, Вие будители на словото, на разума, четмото и писмото.

Скъпи родители, Вие мислители, дето ни избрахте и се доверихте да учим децата Ви , да вярваме в тях и да ги обичаме.

Добре дошли!

Добре дошли! На добър час!

23.05.2001г.

Време е Време е и тази година да си иде. За едни първа, за други – последна. Колко бързо лети времето – безспир, затаило дъх, неуморно вперило поглед в бъдещето – бърза ли, бърза Сякаш за миг се търкулват годините.

И много, и малко лета. Но достатъчно, за всеки от нас, а и всички заедно да направим равностметка на стореното, да сложим на везните амбиции и

получени знания, да погледнем за последно назад – в миналото и гордо да продължим напред към новия век.

Днес, връщайки се в младежките си години, ние, бившите ученици описваме своя любим учител, заобиколен от хора, винаги говорещ нещо интересно и намираме най-точните думи, за да охарактеризираме онези негови качества, които са го превръщали във фокус: излъчване, обаяние, мъдрост и забавление

Каква всъщност е мисията на мъдрия учител – да отваря очите на ученика си, а той вече със своите да е в състояние да види и пресъздаде света.

Какво обаче е да си истински ученик. То е да пренесеш във времето не само спомена, а и духа на своя учител. А какво е училището. Родното, бялото, святото, вечното – VII СОУ

С вече дългогодишната си история зад гърба си нашето училище непрекъснато се е променяло и усъвършенствало, за да изпревари времето и да бъде такова, каквото е днес.

Но това би било само мираж, ако родители, учители и ученици не работеха всеотдайно в продължение на 28 години в името на общата кауза – безспорен авторитет на модерно и съвършено училище, предлагащо обучение на най-високо равнище.

Но зад бляскавото настояще се крие минало, изпълнено с много лишения и отчаяни опити, нечути молби и искания, пренебрегнати от сложната бюрократична система. И все пак с цената на себеотдаване упоритост и денонощен труд стигнахме до тук. Устояло на напора на времето и тази година VII СОУ ще изпрати старите си ученици и ще посрещне нови, които ще потопи в чудния свят на познанието за да продължи вечния кръговрат на живота.

А ние, учители и ученици, застанали на кръстопът се питаме: “Сега накъде?”

Отговорът е само един “Към върха. Път назад няма. Нагоре трябва да продължим да носим тежката корона на училището ни, да оправдаем жертвите, упоритостта и всеотдайността, а и успехите на поколенията преди нас.

Никой от нас няма да те забрави, скъпо училище! Всеки ще отнесе частица от теб в душата си, помнейки че тук получихме не сома знания, но и възможност за различен, творчески живот, че тук, окрилени от романтика, давахме простор и полет на мечтите си.

И нека всеки път, когато минаваме х.покрай теб, да си спомняме, че от тук сме тръгнали, и ... тук се разделихме ... и ето раздяла.

Минало, настояще, бъдеще, и така отново и отново

Посрещаме в септемврийското утро и изпращаме сред майски рози.

Посрещаме тях ... децата си и изпращайки ги си спомняме за тях – учители и първоучители. Култът към двамата братя – Кирил и Методий на този ден – 24 май се превръща в култ към всеки български учител, защото редом със

славянските братя се нареждат и те – учителите, за да се превърнат заедно във вдъхновители на българската народност и неин обединителен символ.

И ЕТО РАЗДЯЛА!

Подай ръка на твоите приятели
Последен час сме заедно сега.
На чиновете сяда с нас замислена
Една голяма искрена тъга.
Годините забързани изминаха
Раздялата ни мъчи и тежи.
А толкова неща не сме си казали.
И сбъднати са толкова мечти.
Във този час е трудно да говоря
Мълчат стените, старата дъска.
И иска ти се всеки да прегърнеш
С обичаща и вярваща ръка.
Но болката ни всичко е сковала
Сега стоим. И нашата тъга
Превръща всеки наш вик в мълчание
В потискаща, голяма тишина!
За сетен път ръката си подаваме
Засмейте се, разплакани очи
Защото има срещи след раздяла
След бури идат слънчевите дни.
Достойно своя път ще извървиме
През трудности, несгоди и беди
И радостта от нашта топла обич
Със нас ще бъде в идващите дни
Вярвам във вас, защото Ви обичам
Щастлива съм, че ви имах!

21.05.2001г

изпращане на абитуриенти

В живота човешки има много незабравими мигове. С времето, с годините, с житейските усмивки и неволи повечето избледняват, но остават тези , които се бележат с едничката дума спомени.

Спомени, спомени, спомени, нижат се бавно пред мен, сякаш от вихри подгонени гонят ме ден подир ден.

Спомени, ученически мили спомени. Ние може би ще остареем и ще забравим за любовта , за онази гореща и чиста любов, която е останала там. На чина до прозореца. Да, на онзи чин, на които сме седели с тях, с нашите приятели. Но винаги, когато цъфтят розите и леко птиците погалят слънцето и дойде май – за нас ще идват само спомени за тогава, когато сега ще бъде някога.

Вие, деца, ще си спомняте за нея – любовта , за вас – учениците, за тях – учителите и ще се усмихвате кротко и тъжно, защото времето лети, а годините не чакат и нищо не е в състояние да ги върне назад, освен едно много силно и вълнуващо ни всички , а това е споменът

Да, това е онзи спомен, който ще върне много години назад към нежния юношески живот, към класната стая, която ви е приела като свои скъпи рожби, към умната компания, събрала се да отпразнува рожден ден на някого или да се повесели, защото просто така трябва да бъде.

Сега сте деца, но утре ще бъдете с побелели коси и само споменът ще възкреси в паметта ви ученическите години, отшумелия безгрижен и волен живот.

Един звън на камбана и простичкото А,Б,В ще възкресят в душите ви венеца от рози, обкичил светлия лик – лика на Кирил и Методий

И онзи химн, останал вечно в нас “Върви народе възродени, към светли бъднини върви”

И отново, и отново образът на библейските светци ще ни кара всички заедно да се преклоним пред делото, превърнало се в култ, в култ към българското слово, към четмото и писмото, превърнало се във вдъхновител на нацията, в неин обединителен символ.

Два са дните в годината, които се помнят повече от всички други – първият и последният.И в двата дворът на училището се изпълва с деца, за да обгърнат своите учители и с китка цвете да им кажат простичко “благодарим”

В първия – посрещаме! В последния – изпращаме!

С вяра, надежда и любов посрещаме малките първокласничета. С болка и малко тъга ще изпратим тях – абитуриентите

Скъпи абитуриенти, всеки от вас ще тръгне сам по своя собствен път, но вярвам, че никой няма да забрави миговете, изживени заедно.

Какво да Ви пожелаая?

Здраве и радост,

Щастие и усмивки,

Любов и успехи.

Каквото и да ви пожелаая все ще е от сърце! Затова днес искам да ви подаря цялото щастие на света и да ви кажа,че: Раздялата ни боли, раздялата никога не е боляла. Болят ръцете, очакващи завръщането. Болят очите, казващи сбогом! Боли един изгубен свят и хилядите ваши пътища болят. Раздялата никога не е боляла – нали?

Днес вече сте пораснали деца. На всяко пораснало дете ще кажа: Когато нещо си отива , завинаги. Изтрий сълзите и заживей с надеждата за нечие завръщане

Върнете се, защото ние ще ви чакаме с голяма обич в дома Ви – VII СОУ Довиждане! Обичам Ви!

16.09.2002г

Мила ваканция, свърши се!
Свърши се вече хубавото време
И политат жълтите листа
В утрото безкрайно чисто
В смях и мъничко тъга

И политат ято птици
Там далече – някъде на юг
За да дойдат ученици
С весел смях отново утре!
Мила ваканция, свърши се!
Свърши се тъй неусетно , че още отекуват в главата ми думите – чакам те,
търся те, искам те

Литна като птиците, волна и безгрижна с красиви спомени остават зад нас,
там някъде до залеза на слънцето в шума на вятъра, в далечен морски бриз.
Отеква само песента на щуреца в прясното стърнище, в полето, натежало с
житен клас.

Остава споменът – красивият,нежният, скъпият. Споменът за още
незабравимо лято в буйните млади години.

Но ето пуква утрото!
И днес се будим с новото очакване за нещо по-добро. Хладната
септемврийска утрин пронизва челата ни и сякаш най-точното нейно
допълнение е решаващият аромат и дъхът на свежи хризантеми. А
гроздовете натежават сред гъстата зелена шума и усещаш сладостта на
плода им.

Есен е! Безгрижието и лудостта на детството сякаш остават в лятото, за да
узреят като нивите училищни дворове и много плод да съберат
И в този първи ден намира мъдростта
Берем реколтата на лятото
Утро е! поля и улици , градини и площади – пълни със цветя са.
Наберете цветята, вие мънички палавници, вие майки и вие бащи.
Наберете цветята в свежи букети, с бели панделки, с много треви. И дарете
ги с обич днес на онези, дето пазят в сърцата си вашата любов
Вашата мъничка рожба или палаво буйно дете
Наберете цветята, днес е техният ден, хубав ден в септемврийското утро.
Днес е денят на цветята
Хризантеми и розите, гергините и перуниките, здравецът и карамфилът –
всички са за теб, учителю!
Всички искам да ти подаря.

Протегни ръка и леко погалване, знам, че уморена е. Но за нея идвам , да я
хвана, с нея да се уча, с нея да творя. Тя да е упора в трудния ми път.
Скъпи учителю, ти просветителю, с твоята мъдрост, с блага душа.
Прегърни децата си – виж ги, събраха се с тебе да бродят, с теб да растат.
Мили родители, доверете им се! Те отново ще бдят кат орли над децата
любими, над рожбите скъпи, като майки безкрайно добри.
Мънички първокласници, вие немирници с бели ризки и с плахи очи,
колко ли чакахте, колко ли мислихте как е в училище, в шумния двор.
Днес сте пораснали, с ранички, с панделки идвате лекичко свели глави.

Ето Ви тук сте и ние ви чакаме , за да поемем вашите ръце. За да ви водим – там сред науката, там сред писмото със главно А,Б ..

Да ви се радваме, да ви учим, тъй както било е и днес. Да ви обичаме и да ни славите с вашите успехи, с вашите дела.

Добре дошли,мили първокласници!

Добре дошли, учители, родители!

Добре дошли! На добър път!

22.05.2003г

“И така изпърво славяните нямаха книги, но с черти и резки четяха и гадаеха, бидейки още езичници. Когато се прекръстиха, принудени бяха да пишат славянската реч с римски и гръцки букви, както прилегне. Но как може да се пише “църква”, или “младост”, или “език”?.... Подир това човеколюбецът бог ... смили се над славянския род, та му изпрати свети Константин Философ, наречен Кирил, мъж праведен и истинолюбив, който им сътвори 38 букви И ако попиташ славянските книжовници, като речеш:”Кой ви е нагласил азбуката или превел книгите?” – то всички знаят и ще отговорят:”Свети Константин Философ, наречен Кирил и Методий – брат му....”

Култът към двамата братя води началото си от 9 век, когато българската църква ги нарежда редом с библейските светци. И когато през 1916 год. за първи път денят на солунските братя се празнува на 24 май, според нововъведения Григориански календар, славянските първоучители са обявени за вдъхновители на българската народност, за неин обединителен символ.

Уважаеми колеги, вие – учителите, сте продължители на свящото дело на Кирил и Методий! Вие сте днешните български будители! Вашата светлина, с която учите на проглеждане, няма да угасне!

Скъпи ученици, търсете не само познанието, но се учете и да почитате своите духовни водители! Идеалите и ценностите се придобиват, а те ще ви водят винаги напред!

Мили абитуриенти, сега сте в еуфория от вашия празник. Наслаждавайте се на спокойствието, че утре няма да станете рано, че вдругиден контролните ще са минало и няма кой да ви изпитва. Вас ще ви посрещне животът. Отсега нататък той ще ви заповядва да ставате, ще ви изненадва с тестове и изпитания. Ние – вашите учители, се надяваме, че успяхме да ви подготвим за това. С голямо съжаление ви изпращаме от училищния двор, но ви желаем успешно навлизане в по-големия двор на познанието – университета! Бъдете уверени и горди! Предстоят ви успехи

и провали, които са неизбежна част от младостта ви! Живеем във време, в което всеки един празник ни носи стимул и ни зарежда с надежди. Но денят на българската просвета и култура ни дава самочувствие, увереност и вяра. На този ден гордостта от това, че сме българи, стои по-високо от смущението, че някой може да ни подценява. Нека запазим способността си да празнуваме, да се радваме на своите постижения! Защото големи хора ни завещаха тази свобода. Защото сме единствените, които почитаме съчинителите на нашето писмо. Защото духовната сила няма кой да ни отнеме.

15.09.2003г

Празник е! Отново е 15.IX. А всеки празник е прекрасен, когато е изпълнен с топлина, с любимите лица, и с много, много обич! И ето днес сме заедно отново – деца, учители, родители. И бабите, и дядовците – и те са тук, да видят внуците си пременени, с букет цветя с ръчичка малка.

С вас, мили мои, утрото се ражда и слънцето изгрява зарад вас.

С вас, мили мои ученици, приижда на земята радостта!

Светът за мен ще стане безразличен, ако не влизам всяка сутрин в клас, ако не чувам как звънецът бие, ако не бързам, за да бъда с вас!

Ако не чувам гласовете мили и звънкия ви бодър смях, ако не виждам как растете вие, ако ви няма тук при нас!

Празник е! Не само защото е 15.IX., а защото сме заедно, дошли да прегърнем любимия учител и да го зарадваме с китка цвете.

Скъпи учителю,

Ти, просветителю,

На теб са ти останали длъжности, поетите от всички времена.

От огъня на твоите зеници са пламвали сърца и знамена.

А ти си все безименен и скромен, макар че за ръка света държиш. Не ти е нужен паметник огромен, щом винаги живееш като жив.....

Днес на празника всеки един от нас си спомня за своя любим учител. Този, които ще живее вечно в душата му, защото е дарил искрица светлина във мрака, защото е прозрял мечтите му и в стръмното – ръка му е подал. Защото тих и скромен, редил е ден след ден сложния пъзел от короната от човешка добродетел.

За да я получи всеки един от нас трябва да знае девиза на Йосиф Петров “Скромност, честност, трудолюбие, пестеливост”

Нашите учители ни учат на високи идеали. Нека да ги следваме. Те са верният път в живота, те ни водят към успеха, а той остава за поколенията.

Скъпи ученици, само преди месец, с песен изпратихме една прекрасна юбилейна година. Когато едно училище навърши 30 години, то вече има

история. Нейните страници са пълни с гордост от успехите, с мъдростта на изстрадания опит.

Но при всички случаи тези страници са интересни и вълнуващи.

В летописа на нашето училище с радост отбелязваме вашите успехи и гордостта от постигнатото ни стимулираше да продължим напред. Отново заедно! Пред нови изпитания.

Мили деца, множете успехите си, утвърждавайте ги с амбиция и постоянство.

С песен посрещнете новата година и се радвайте на младостта.

А ти, мъничко първокласниче, смутено усмихнато, стиснало здраво букета, добре дошло сред нас! Тук е твоят дом!

Само след миг ще прекрачиш прага му и вярвай – винаги ще помниш този ден. Не знаеш какво те чака. Не знаеш дали е хубава стаята ти. Не знаеш дали е добра учителката ти! Вярвай ни! Всичко ще е както трябва. Само след миг ще поемеш ръката ѝ. Тя кротко ще те целуне и ще ти каже:”Добре дошло, мило дете!” Ще кажеш сбогом на куклите и играчките, но ще играеш нови весели игри. И новите приятели ще бъдат с теб за много дни.

Мили майки, и вие бащи, днес предавате своите рожби в наши ръце. Ние ще ги поведем в необятната вселена на знанието и няма да усетите как рокличките ще окъсеят, а обущенцата ще омалаят.

Благодарим Ви, че ни се доверихте! Благодарим Ви, че ви има! С вас празникът ни е наистина щастлив.

Споделяйте тревогите си, търсете ни, бъдете ни, защото само заедно проблемите си ще решим.

Скъпи ученици, съхранете богатството и на днешния празник, за да го предадем на следващите поколения.

Бъдете здрави и щастливи, усмихнати и знаещи, уверени и дръзки пред новите предизвикателства. Различни сте и ние го приемаме. Дори игрите ви не са игрите на родителите ви. Обичаме Ви такива, каквито сте. Защото Вие сте най-добрите, най-умните и най-възпитаните – децата на VII СОУ
Празник е!

Добре дошли!

Обичам Ви!

15.09.2004 год.

В памет на децата,загинали в река Лим и Беслан!

Отново е 15 –ти!

Днес е денят на децата! И на тебе, учителю! Със септември започват и свършват годините и така отново и отново тече животът около нас – с летните отпуски и суетнята около тях – учениците!

Бавно се връщам към онзи 15 на 1995 год. – озарен от спомените ми като едно приказно начало, в което още всичко ми предстоеше. И така до днес, за да разбера, че не са изминали напразно годините ми.

Тогава гласът ми звучеше бодър, щастлив, а звездите в очите искряха. И така до днес – пишех слово след слово, за да радвам децата и усмивка да давам на всички повярвали в мен.

Днес ми е трудно – по-трудно не ми е било. Вече дни наред коварни кръстопътища ме разкъсват наляво, надясно, защото с мойто слово започва денят.

То – словото, трябва да вдъхне надеждата, да погали душата на другия, защото ти се е доверил.

Днес ми е трудно – по-трудно не ми е било, защото виждам, че щастието и нещастията се редуват като сезоните, като деня и нощта, като слънцето и луната, като горещия август, а след него – септември.

Започна септември – с надежда да бъде щастлив – с детски смях и безгрижно политнали птици.

Но понякога големите надежди – носят голямо разочарование.

Не може със сълзи да се посреща радостта, а с усмивка – чуждото нещастие.

Затова ми е трудно. По-трудно не ми е било.

Още не пресъхнали са сълзите от Лим – черната, коварната, тъжната, невярната река. Тя отнесе радостта и усмивката на детската душа!

Тя преля от сълзи, а земята опустя – няма ги децата в Лим – няма ги дванадесет деца!

Още не пресъхнали- и ето го – Беслан!

Черен вик раздра цялата Земя!

Боже ,ако можех да ги спра!

Тази наказ Божия – терористи и неволи!

Боже, ако можех да ги спра!

Нямаше да има сълзи, нямаше да има кръв!

Само ако можех да ги спра!

Този пръв учебен ден щеше да е пълен само с хризантеми, само с цветя.

Боже ако можех да ги спра!

Щеше да е хубав – с грейнали лица, с хиляди деца!

Децата на планетата!

Децата на Земята ни!

Децата на Вселената!

Няма човек със съвест, който не би дал всичко, за да спаси децата си.

Не съществува такова морално оправдание, което би могло да се подиграе с красивите пориви на свободното сърце.

Не могат да се наредят стъкълцата в калейдоскопа на щастието, ако липсва дори само едно – наречено живот.

Животът на децата ни!
Той е смисълът на нашето съществуване.
Идва възраст, в която или нещастията намаляват, или човекът започва да свиква с тях. С едно само не можеш да свикнеш.
С нещастieto на детето ти.
Децата на планетата!
Децата на Земята ни!
Децата на Вселената!
Ето ви!
С вас, мили мои – утрото се ражда.
И слънцето изгрява зарад вас,
С вас, мили мои, ученици,
Приижда на земята радостта.
Светът за мен ще стане базразличен,
Ако не влизам всяка утрин в клас,
Ако не чувам как звънецът бие,
Ако не бързам, за да бъда с вас,
Ако не чувам гласовете мили,
И звънкия ви бодър смях,
Ако не виждам как растете вие,
Ако ви няма тук при нас.
С вас днес към изгрева ще тръгна
Виж, утрото отново ви събра,
С вас ще пея, ще успея да живея
с мисълта, че животът е прекрасен само с Вас, деца!
Децата на Планетата!
Децата на Земята ни!
Децата на Вселената!
Повярвайте ни – ще ви пазим и ще бдим над вас, защото ви обичаме!
Защото сте при нас!
Добри дошли! Добре дошли!
Да почетем с едноминутно мълчание паметта на загиналите деца в река
Лим и Беслан.

24.02.2005г /Патронен празник/

“НЕКА ИМА СВЕТЛИНА”

Днес е празник. Празникът на светлината. Празникът на нас – търсещите, можещите, борещите се с проблемите в делниците, неуморно попиващи знание млади хора.

Колко ли делници минаха, за да дочакаме празника?

Забързани и претоварени от всекидневни грижи, сякаш не намираме време да се зарадваме на добра новина или среща с приятел.

Търсим светлина, а по нея – щастието. А замислял ли се е някой от нас, че голямото щастие се съдържа в малкото. Стига да го оцениш. Да го докоснеш и да го изживееш пълноценно, макар и за кратко.

Днес е празник. Този на нашето голямо семейство – деца и учители на VII СОУ ”Кузман Шапкарев”

Празникът на нашия патрон.

Детски смях, весел танц, нежна песен. Само човек с изградена ценностна система може да усети сладостта на празника след трудните битки на делника.

Днес си даваме ясна сметка за отговорностите, водещи към него – успехът, за удовлетворението – идващо от тях – децата, за безгрижието – така желано, но не винаги осъществимо.

Безгрижието в празника, огрян във светлина.

Светлината – тя е там, където ни се струва почти неизбежно да я стигнем, в далечината на тунела, когато почти сме изгубили надежда, че ще я съзрем.

А когато я зърнем, очите ни се изпълват с радост и пред нас изгрява хоризонтът.

Тя е като знанието. Отпърво се чувстваш несигурен – знаеш малко и си някак свит. Вървиш през тунела и малко по малко се срещаш с живота, и с трудностите, и с тях – изпитанията. В душата ти е тъмно, когато нищо не знаеш – и си някак несигурен и си някак свит.

Аз ходя в тъмнината. И тук- там са светлинките по пътя ми. Твърде малко са радостите. Твърде студено е. Но продължавам напред. Вдигам очи и търся хоризонта на надеждата. Търся знанието, търся щастието. Търся пътя на истината. Защото зная къде отивам – там в храма на светлината, в храма на знанието.

Мъждукам като огънче, като крехка свецица, която всеки миг ще угасне от лекия полъх на вятъра. Плаха съм, още неуверена. Търся знанието. Търся щастието, търся светлината. И разбирам, че това не съм аз. **Някак си не ми е присъщо да мъждукам. Трябва да горя и да светя като буен огън, за да дарявам и на другите от извоюваното мое щастие.**

Това е моята природа – да горя и светя като буен огън – да търся хоризонта във вярната посока.

В нея срещнах вас – мислещите млади хора. В нея срещнах вас – моите колеги – изпитаните истински войници, които поражения не знаят. И толкова неусетно, сякаш естествено заедно поехме в тази посока – на аутсайдерите, на неудобните мислещи млади хора. Питащи, можещи, пеещи, танцуващи, любещи, вярващи, неискащи да приемат на доверие

красивите обещания за светло бъдеще. Защото бъдещето е някъде там – напред , където води лъчът на светлината. Бавно раздирал мрака, борил се със нея светлината.

И когато я намерим, усещаме че утрото е пукнало, за да се изправим и да срещнем него – Деня – Деня на истината и Доброто, на Знанието на Словото, на Любовта и Щастието.

И неволно се връщаме, към онези думи на нашия патрон Кузман Шапкарев, които ни обединиха и ни накараха да се почувстваме не просто хора, а човечи, с главно Ч.

“Щастие без честност няма! Един Шапкарев никога не влиза през задната врата.”

В годините разбрахме истината на мъдрия съвет и се убедихме, че знанието и честността са вярната посока, в която да възпитаваме нашите деца – децата на 7 СОУ.

Добротата, Справедливостта, Разумът и Упоритостта. Достойнството и Честността, Успехът и Настойчивостта. Благородството и Безкористността. Това са ценностите на които учим нашите деца, за да има щастие и да има светлина.

“НЕКА ИМА СВЕТЛИНА”

15.09.2005 год.

Най-хубавият ден е днешният!
Най-ведрият, най-чистият, най-милият!
Най-хубавият ден е нашият –
Най-белият, най-чистият, най-топлият!
Най-красивите цветя са есенните –
Цветята за учителя!
15-ти е!
Най-хубавият час от всички часове!
Е онзи утринен и ведър час,
Когато те звънчето призове
Да влезеш със другарчетата в клас.
Най-хубавият път на този свят е онзи път,
по който крачиш ти,
през твоя слънчев и приветлив град,
за да отвориш школските врати.
Най-верните другари на света са тези,
сред които ти вървиш,
с които радостна е песента,

мечтите си и хляба да делиш!

Най-хубавото чувство е това,

Да срещаш другите с усмивка и със радост да ги поздравиш!

Да кажеш: Добър ден! или Добре дошли!

Вече 10 години заставам пред всички ви, за да споделя с вас най-вълнуващите мигове в живота си – тези на всяко ново начало, измерено в една учебна година.

И всеки път вълнението ми е все същото-най хубавото,най-изгарящото!

И пиша слово след слово .. и разбирам, че тук рутината няма място.

Обичам да чета и пиша.

Не зная обаче как бих се чувствала, ако един ден този 15 ми липсва.

Къде ще отидат думите, които искам да ви подаря? Къде ще е усмивката?

А ръката, тръгнала да гали детската глава във въздуха ли ще остане?

Потънала в размисли преосмислям живота си, гледам хилядите пътища пред мен и откривам истината в една единствена думичка – призиванието.

Призиванието да посветиш живота си на най-красивото на този свят – децата!

Призиванието е това, което ни събира днес учителите в училищния двор – просторният, обгърнал длани сякаш да ги събере като ято птици всички ученици, за да се убедим в думите на Самуел Смит: „Бъдете това, което ви е определила съдбата и ще имате успех ! „

Има ли човешко същество, което поне веднъж в живота си да не се е ръзвълнувало от сладкогласното училищно звънче?

Или от хладния полъх на септемврийското утро, в което по улиците на квартала се стичат хиляди засмени деца?

Има ли някой, който поне веднъж не е изпитал преклонение пред бялата сграда и прошарените коси на мъдрия учител.

Със сигурност няма! Защото да си учител е свещенослужение.

Това е нашето призвание и продължаваме да го следваме с изправена глава дори когато има некапващи сълзи.

Само на учителя се пада радостта да се докосне до него – детето почти толкова близо, колкото мама и татко, за да му каже:

Дете немирно,

С пръсти вплетени в слънцето,

Не ме наказвай с любовта си!

Дете мъничко,

по-голямо от моите възможности,

не ме вини, че не намерих сили

да те приближа до началото на света.

Подари ми обичта си!

Аз също ще ти подаря моята.

За да тръгнем заедно по трудния път

на негово величество Живота.

Защото той започва и свършва с теб.
Ти си неговият смисъл.
Само така – заедно с теб ще оставим
светла диря след себе си – дирята на знанието,
извоювано с усилия и труд, с упоритост и постоянство,
с настойчивост и себераздаване.
Скъпи родители, благодарим Ви, че поверихте децата си на нас.
Повярвайте ни – ще ги пазим и ще бдим над тях. Ще ги обичаме и ще ги
учим, защото това е нашето призвание.
А днес им казваме: Добре дошли!
На добър път!

15.09.2006г

Звъни звънчето зън, зън, зън !
Дечица ставайте от сън!
С този звън идва най-красивият ден в годината!
.....

15.09.2007 год.

15 е ! Пак първи в новата година! След ден ще дойде Вяра, Надежда и
Любов!
Вяра в доброто, красивото, ценното!
Надежда в справедливостта, в по-светлото утре!
Любов към децата ни- единственият смисъл на нашия живот!
Септемврийските дни се редят с последния!
Сладкогласно звънче весели първолаците и затопля хиляди сърца, поели
към училищни дворове във вече прохладната есенна утрин!
Свежи хризантеми току-що откъснати от бабиния двор се погалват от
детската ръка, за да отидат в една друга – ръката на учителя!
Бели ризки, красиви костюми! Празник е! Всичко започва със него!
Калейдоскопът на живота година по година се редува с 15.09. и 24 май!

По навик слагам костюма и подреждам мислите си! Важно и какви думи ще ви кажа.Трябва да ви подаря тези, които ще докоснат душите ви! Топлят думите, родени от любов и взаимност! А вие го заслужавате , защото вашето присъствие тук е показател за доверие! Доверието е мостът , по който трябва да преминем заедно, за да извървим един труден път – пътят на знанието , защото отвъд реката е успехът!

Скъпи ученици,

Днес вие ще минете през арката на знанието и през отворените врати на бялото училище. След този праг всеки от вас ще поеме по различни пътеки – едни ще се лутат по лабиринти, други ще вървят стремглаво напред. Във всеки миг, обаче ние – вашите учители ще бъдем неизменно до вас. Някъде в тъмното, когато улицата няма изход и детската ви душа се дави в проблемите на днешния тинейджър една ръка ще е протегната, едно рамо винаги ще бъде готово, за да поплачете на него. Там ще срещнете и топлината и разбирането. Времето ще ви притиска – класни, изпити, олимпиади – пак ще сме до вас. По традиция ще се борим заедно, за да печелим битки, защото затова училище от години наред финалът е един – успехът.

Неспокойният дух на учителя , върви ръка за ръка с голямата обич и щедрото сърце. Вашият път ще бъде път с мисия –мисията на успеха, съпроводен с много труд, постоянство и вяра!

УЧИТЕЛЯТ! Той получава най-много цветя в един единствен ден. Днешният! И най-много упреци през цялата година. Той е обичан и ненавиждан, когато реши да се бори за правата си.

Скромността му е станала пословична. Като черно и бяло се редуват минималните средства, с максимална умора, лековерни подхвърляния на различни човеци с огромни отговорности.

Отговорности , които едно нормално човешко същество не може да издържи.

Безкрайните изисквания към него не стихват – днес компютри, утре езици. Иска го времето и обществото. Повярвайте ни – тук - в 7 СОУ НЕЩАТА СЕ СЛУЧВАТ. Той се старая и ги покрива. Трябва да бъде модерен учител . Идеализираният му образ се е отдалечил от времето с божурените китки, но възрожденският дух не е изчезнал. Въпреки всичко!

Днес той е тук. И отново с топло сърце и всеотдайно душа ще ви посрещне. Защото вашите грейнали очи заслужават това. Когато отстоява правата си, не му се сърдете. Повече го уважавайте, защото той заслужава това!

Мънички беззъби първокласници!

Днес е вашият ден!

Ден, който никога не бива да бъде помрачен! Той ще остане завинаги първи, а началото във всяко начинание е повече от важно. Колко ли мислите за него? Колко ли трепети изживяхте с мама и татко, с дядо и

баба? От боядисаните стаи и подредените учебници, до раницата тежка и плахите очи до свито сърчице.

Какво ли е ? Къде отивам? Кой ли ще ме учи? Каква е класната стая? А чинът? Неизвестността винаги плаши. Никой не може да избегне тези трепети. Но те са най-красивите. А когато ги споделим и изживеем заедно и пълноценно идва радостта и първата вдигната бариера, за да поемем към следващото изпитание.

В светлината на раждащото се утро прозирам много истини , и когато се убедя, че избраният път е верният, идва спокойствието и удовлетворението. Мигът трае кратко, защото духът ми по природа не е спокоен. Няма мира, когато си отговорен за другите. Днес трябва да изберем как да го посрещнем. Избрахме заедно! Както подобава. С усмивки, с топли думи, с много обич , с отворени души.

Това е пътят! До него води мъдростта и прозрението, че традициите не бива да се нарушават.

Пред очите ми още е една синева, дошла от небето на спомена – моят първи учебен ден. Днес за него ще се сетят и вашите мама и татко, дядо и баба, а само след година и за вас ще бъде само скъп спомен. Какво по-красиво от милите спомени.

Нека направим днешния ден така прекрасен, както винаги се случва в това славно училище.

Белотата на тази прекрасна сграда ще отвори светлината към науката , топлината на класната стая ще ви напомня за топлината на дома, а усмивката на вашата учителка , ще ви прошепва „Мамо нека ѝ се доверим”
Скъпи родители, благодарим ви , че избрахте нашето училище!

Отговорностите ни са много и ние ще ги следваме!

Благодарим на всички, че сте тук!

Добре дошли!

На добър час!

Изпращане на абитуриенти – 22.05.2008 год.

Често когато попитаме някого „Какво е за теб твоето училище?“, той отговаря: „Моят втори дом“.

Но то не е само втори дом. То е пристанът във който търсим утеха сред нашите приятели след сблъсък с мама и татко!

То е нашето вдъхновение в миговете на радост, когато искаме те да бъдат споделени и чути от нашите приятели. То е скъпоценен камък, събрал отблясъците от отражението на радост и болка, успехи и неволи, нежен любовен поглед или наранена тинейджърска душа. То е сблъсък на черно и бяло с мигове на дълбоки разочарования и прозрение за лъч надежда, че всяка болка се лекува. То е приятелство, оставащо за цял живот. Утеха, че съученикът ти ще те разбере като най-близък дори и след 50 години.

То е бял дом, в който се прибиращ след горещото лято, за да срещнеш любимите, загорели от слънцето лица и с тях да споделиш още една дълга учебна година.

То е храмът на знанието, в който потъваш, когато си обзет от желанието да твориш, да изучаваш търсиш с порива на любознателността.

То е необятното море, в което ако потънеш усещаш колко си мъничък, и ако не умееш да плуваш, ако не гребеш във вярната посока по течението, ще потънеш, защото просто не си се научил да преодоляваш трудностите.

То е търсенето на опората – най-вярната сред съкровено семейно огнище. Опора в знанието как са преплуваш и да оцелееш в бурите и вихрите на собственото си познание. Опора в чувствата на несигурност и неувереност, до спокойствието и увереността, че всичко се преодолява с труд и постоянство, с учение и толерантност.

Търсиш човека, търсиш мястото, бродиш в необятните пространства на сайтовете и Интернет. Докато усетиш, че то е

